

BOŽIE RIADENIE

Slová osud a náhoda sa do kresťanskej reči prekladajú výrazom: Božie riadenie. Ved' vieme, že Boh je v konečnom dôsledku darca každého života, i toho môjho. Som tu, lebo to v prvom rade chcel on – môj Boh Stvoriteľ. Poslal ma do sveta v dvadsiatom a dvadsiatom prvom storočí. Nad kolískou, do ktorej ma mali uložiť už svietila elektrická žiarovka. Keď som sa objavil medzi živými, mne i ďalším rovesníkom hrala z rádia príjemná hudba. Naši rodičia bývali na prízemí alebo i na poschodí rodinných domov a činžiakov. Chodili sme pravidelne do školy, kde nás zasnáťili do vedy a techniky, ktorá bola pre našich predkov len vedecko fantastickým blúznením. Nastúpili sme do práce, kam nás dnes už vozí auto... Bývame teraz v určitej obci, ulici, dome. Žijeme v určitom prostredí s určitými ľuďmi. Tí ľudia majú svoje duchovné a hmotné potreby, majú dobré vlastnosti a majú aj chyby. Žijeme medzi nimi a dakedy aj s nimi – v jednej rodine.

To nie je osud, nie je to náhoda – to je Božie riadenie. - Tvoje prostredie je úsek tvojej kresťanskej pôsobnosti, ktorý ti prideliť sám Boh.

Žiješ s ľuďmi, ktorí majú krásne vlastnosti, vzácne čnosti. Či vieš, čo je tvojou úlohou? - Učiť sa od nich, nasledovať ich.

A žiješ aj s takými, čo sú plní slabostí a nedostatkov, mravných i hmotných potrieb. Či si uvedomuješ, čo chce v tomto prípade Pán? Chce, aby si sa im venoval a pomáhal im. Na to sú tu.

Veru, keď hovoríme o svojom prostredí, neverme ani v osud, ani v náhodu, verme múdro v božie riadenie.

Sme tu, ale nie ako jedinci žijúci samy pre seba, ale ako členovia jednej ľudskej alebo zároveň aj Božej rodiny. A máme i svoj cieľ, ktorý obyčajne vystihujeme týmito a podobnými slovami: „Šťastne dokončiť štúdiá, nájsť si vhodné zamestnanie, založiť si rodinu, stvárať prostredie, v ktorom by sa spokojne žilo mne i mojim drahým... Stať sa užitočným pre mnohých, prípadne urobiť niečo veľké, vysnívané, alebo aspoň dôležité. Potom v pokoji prežiť starobu, a napokon sa dostať do večnej radosti, - ak je možné so všetkými,

s ktorými som žil, a tak osláviť Boha...“ To je náš všeobecný cieľ. A nie je zlý, ak je reálny, a keď je výsledkom hľadania a spĺňania každodennej Božej vôle, ktorá sa stáva vždy jasnou a konkrétnou pre môj osobný život, vzhľadom na moje okolnosti, vlastnosti... teda vzhľadom na môj život. A Boh mi k tomu dáva i svoju pomoc. Dáva mi život, zdravie, kus chleba i strechu nad hlavu, silné ruky, zdravé zmysly, správny úsudok, dosť citlivé srdce, k tomu poklad kresťanskej náuky ako náuky na život a stálu pomoc božej milosti...

Založené ruky a nečinné pozeranie sa na svet, spoliehanie sa na iného a odkladanie s prácou na zajtrajšok – to by bol hriech, hriech proti božej sláve i proti vlastnému šťastiu. Boh nemá rád lenivcom, a nemá rád ani malomyselnosť, vypočítavosť, nečinnosť či hlúpu bojzlivosť a ustráchanosť. Ak veríme v Božie riadenie, je treba vyhrnúť si rukávy a prijať možnosti, ktoré nám dáva Boh, aby sme uplatnili svoju silu i schopnosti pre naše dobro i pre dobro bližných, s ktorými nám pripadá žiť, pracovať a stretávať sa...

Ak chceme dobre a užitočne prežiť náš život a naplniť svoje poslanie podľa Božej vôle je potrebné uvedomiť si ešte jednu skutočnosť: „každé dobré dielo má tu na zemi dvoch autorov a tými sú Boh a človek.“ Sám človek, bez božieho prispenia, sa na nič hodnotného nezmôže. „Bezo mňa nič nemôžete...“ Budeš sa napríklad pokúšať odvrátiť brata od hriechu a získať ho pre Krista. Všetko preň urobíš, všetko mu povieš – a všetko nadarmo... Ak len Boh nedá svetlo, aby porozumel, a silu, aby to uskutočnil, nestane sa nič. Potrebujeme pomoc zhora, preto je potrebné poslať modlitbu zdola. „Bezo mňa nič nezmôžete“, - ale vzápätí: „proste a bude vám dané“.

Nechajme sa presvedčiť na živote mnohých, že naša modlitba je tak potrebná k vykonaniu dajakého dobrého skutku ako je potrebná i naša práca. Ba ešte potrebnejšia! Je treba mnoho práce s dobrým úmyslom, ale je treba ešte viacej modlitby.

R.: Ako je dobre oslavovať teba, Pane!

1. *Dobre je oslavovať Pána a ospevovať meno tvoje, Najvyšší;*
2. *za rána zvestovať tvoju dobrotu a tvoju vernosť celú noc.*
– R
3. *Spravodlivý sťa palma zakvitne a vyrastie sťa céder z Libanonu.*
4. *Tí, čo vyrastajú v dome Pánovom, v nádvoľiach nášho Boha budú prekvitať.*
– R
5. *Ešte aj v starobe budú prinášať ovocie, úrodní budú a plní sviežosti;*
6. *a tak zvestujú, že Pán, moje útočisko, je spravodlivý a neprávosť v ňom niet.*
– R

(Ž 92, 2 -3. 13 -14. 15 -16)

V orientálnych krajinách ľudia s obľubou využívajú príbehy, bájky, hádanky i podobenstvá, ktoré majú poučný charakter a ukrývajú v sebe zrnko múdrosti. Ježiš pri ich rozprávaní nenechával apoštolov v domnienkach, ale „svojim učeníkom v súkromí všetko vysvetlil“ (Mk 4,34). Ohlasoval príchod Božieho kráľovstva, avšak opísať ho nebolo jednoduché. Hovorí o Božom kráľovstve v podobenstvách bolo potrebné preto, aby vyjadril odstup medzi tým, aké kráľovstvá si chcú vytvoriť ľudia a tým, čo je Božie kráľovstvo. Dlhé stáročia veriaci totiž očakávali, že Boh sám príde, naplní prisľúbenia, ustanoví svoju vládu, od základu všetko premení, porazí tých, ktorí sa vyvyšujú, povýši ponižovaných, nastolí spravodlivosť. Ježiš však prišiel s vyhlásením, že on je Boží vyvolený, ktorý ustanovuje Božie kráľovstvo a ono je už tu medzi nami. Lenže ľudia nezbadali, žeby sa navonok niečo zmenilo, všetko stále zostávalo po starom, očakávanú zmenu nepocítili...

Ježiš vysvetlil, že na začiatku sa Božie kráľovstvo podobá v tichosti klíčiacemu semenu - človek ho vhodí do zeme a nevie, čo sa s ním deje ďalej. „A keď úroda dozreje, hneď priloží kosák, lebo nastala žatva“ (Mk 4, 29). Takisto keď zaseje do zeme horčičné zrnko, ktoré patrí medzi najmenšie zo všetkých semien, „vzide, prerastie všetky byliny a vyháňa veľké konáre, takže v jeho tóni môžu hniezdiť nebeské vtáky“ (Mk 4, 32). Podobne pomaly rastie a dozrieva Božie kráľovstvo, avšak nie vďaka ľudskej múdrosti a vôli, ale tajomnou vnútornou Božou silou až ku koncu, k poslednému súdu nad svetom....

Božie kráľovstvo je ustavičná moc a sila Boha, od ktorého všetko pochádza a ku ktorému všetko smeruje. Je to život s Bohom, pre Boha a z Boha. Nemôžeme žiť ináč, iba ak v Božom kráľovstve.

RÓBERT BEZÁK

„Hlavný prúd dejín ide zvyčajne tým nesprávnym smerom. Vodcovia a reorganizátori takmer vždy presadzujú nesprávne veci. Len si spomeňme na Herodesa alebo na Piláta. Skutočne dôležití ľudia sú tí, ktorých považuje za dôležitých Boh.“

BENEDICT J.
GROESCHEL

„Boh dá Ducha Svätého tým, ktorí ho poslúchajú, a svoju moc tým, ktorí sa úplne oddajú jeho vôli. Duch Svätý nemôže konať v niekom, kto je ešte pripútaný k svojej vôli. Toho, kto nepočúva, teda neposlúcha Boha, nepočúvajú ani ľudia.“

RANIERO CANTALAMESSA

Niet na svete srdca, ktoré by sa dalo porovnať so Srdcom Ježiša Krista. Ani v jednom ľudskom srdci niet toľko lásky, odpúšťania, chápania, ale i bóľu a utrpenia, koľko je v Srdci nášho Pána. A toto Srdce nás všetkých nesmierne miluje a chráni. Zahŕňa nás svojou prívetivosťou, chráni nás od protivenstiev, ktoré na nás číhajú z každej strany. Láskové Ježišovo Srdce je obdivuhodné pre svoju obetavosť a veľkú lásku k nám všetkým.

Ježišovo Srdce je plné dobroty a láskavosti, ale je aj prebodnuté kopijou a nami urážané. S veľkou trepezlivosťou znáša naše poklesky. Nedá sa v ničom porovnávať s ľudským srdcom. Naše ľudské srdce je dôležitým životným orgánom. Ale Kristovo Srdce je oveľa dôležitejšie pre náš pozemský i večný život.

V mesiaci júni, ktorý je zasvätený práve Ježišovmu Srdcu, buďme vnímavejší voči iným. Obzrime sa okolo seba, či nezbadáme vo svojej blízkosti niekoho, kto potrebuje pomoc. U Ježišovho Srdca môžeme vyprosiť milosti pre seba i pre iných.

Obracajme sa s veľkou pokorou a dôverou na Srdce Ježiša Krista. Veď on je náš Kráľ, Spasiteľ sveta. On nás vypočuje. Nemajme srdcia zatvrdlivé. Nemyslime len na svetské rozkoše, tie pominú. Ale starajme sa viac o večný život, ktorý nikdy neskončí. Nebojme sa prosiť, hoci sme hriešni, ako práve hriešnikov Kristus volá a chce ich priviesť k sebe. On bedlí nad každým z nás. Dokáže všetko usmerniť pre naše dobro podľa svojich predstáv. On kraľuje nad nami svojou Božou mocou i múdrosťou.

Na Slovensku máme viacero chrámov zasvätených Ježišovmu Srdcu, do ktorých budú veriaci s nadšením putovať na odpustové slávnosti. Azda v každom katolíckom kostole je tiež socha Božského Srdca. V našich farnostiach sa oživujú bratstvá Božského Srdca Ježišovho. Mesiac jún je teda príležitosťou osobitne si sprítomniť lásku dobrotivého Ježišovho Srdca a prosiť ho o milosti pre naše farnosti, Slovensko aj pre celý svet. Prosme ho a ono sa nad nami zmiluje.

Agnesa Mutová

Sväté omše v 11. týždni cezročného obdobia (B)

16.VI. utorok

18.00 + Mária Lapinová

17.VI. streda

18.00 + Karol Figura, manž. Anna a dc.Školastika

19.VI. piatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho - slávnosť

18.00 + Matúš Kulifaj, manž. Veronika

20.VI. sobota

8.00 + Marta Jarábková (30 dní)

Upratovanie kostola č.d. 325 – 352

21.VI. 12.Nedeľa cezročného obdobia (B)

8.15 + František Brečan, manž. a syn Ivan

18.00 za farníkov

Liturgický kalendár

15.VI. pondelok	sv.Vít, mučeník
16.VI. utorok	sv.Neít, mučeník
17.VI. streda	sv.Nikander a Marcían, vojaci, mučeníci
18.VI. štvrtok	sv.Gregor Barbarino, biskup
19.VI. piatok	Najsvätešie Srdce Ježišovo- slávnosť
20.VI. sobota	Nepoškvrnené Srdce Panny Márie

Anjel ZMIERENIA

Anjel zmierenia ti má dať schopnosť zmieriť sa najprv sám so sebou. Mnohí ľudia dnes žijú nezmierení. Nevedia sa zmieriť s tým, že ich život bol iný, ako si naplánovali. Hádajú sa so svojim osudom, so klamaniami, ktoré im pripravil život. Sú v ustavičnom spore sami so sebou. Nemôžu si nič odsúhlasiť. Radi by boli iní, inteligentnejší, úspešnejší a milovania hodnejší. Chceli by lepšie vyzerat'. Majú o sebe veľmi konkrétnu predstavu, ktorej by chceli zodpovedať.

Slovo zmierenie vychádza zo slova mier, čo znamená pokoj, vyrovnanie, prijatie. A ešte obsahuje aj význam „upokojiť, učičikať“. Zmieriť sa sám so sebou teda znamená: uzavrieť mier sám so sebou, byť sám so sebou uzrozmienený, s tým, akým som sa stal. Urovnať spor medzi rozličnými potrebami a želaniami, ktoré mnou zmietajú. Uhladiť rozkol medzi ideálom a skutočnosťou. Upokojiť rozrušenú dušu, ktorá sa ustavične búri proti mojej skutočnosti. A znamená to aj prijať všetko, čo mi padne zaťažko. Prijať svoje chyby a slabosti, nežne so sebou zaobchádzať, teda s tým, čo odporuje môjmu ideálnemu obrazu o sebe samom. Aby sa mi podarilo zmieriť sa sám so sebou, a prijať všetko, čo sa doteraz v mojom živote stalo, svoju povahu, čo som dostal do vienka, musí mi prísť na pomoc anjel.

Len keď sa vyrovnám sám so sebou, môžem pomýšľať aj na zmierenie s ľuďmi v mojom okolí, ktorí sú v spore so mnou, či s inými. Ľudia, ktorí sú rozpoltení a nezmierení sami so sebou, budú vyvolávať roztržky aj vo svojom okolí. Dnes je veľa zbožných ľudí, ktorí svoju vnútornú rozorvanosť prejavujú navonok. Keďže majú príliš vysoký ideál, všetko temné v sebe usekávajú. A to potom nevyhnutne musia premetnúť na druhých. Potom v druhých ustavične vidia démonov. Musia demonizovať tých, čo nežijú podľa cirkevných noriem, nezodpovedajú ich vlastným predstavám kresťanskej morálky. Keďže vyhнали diabla z vlastného srdca, vidia ho všade vo svojom okolí. Okolo takýchto ľudí vzniká rozkol. Niekoho aj nadchnú, lebo vyvolajú dojem, že sa konečne našiel niekto, kto má odvahu povedať pravdu. Iní cítia, že z nich vychádza niečo choré a vytvárajúce rozkol, a odvracajú sa od nich.

Apoštol Pavol chápe službu kresťanov práve ako službu zmierenia. Sám Boh nám zveril službu zmierenia (porov. 2 Kor5,18). Anjel zmierenia chce z teba urobiť posla zmierenia, nie však v tom zmysle, aby si všade požadoval zmierenie a upozorňoval naň, ale aby si privádzal iných k zmiereniu. Zmierenie neznamená, že všetky konflikty okolo seba zakryješ pobožným plášťom, že sa pokúsiš usporiadať všetky názorové rozpory a spory. Mnohí si práve toto zamieňajú so zmierením. V skutočnosti však neznášajú konflikty. Dostávajú strach, keď všetko okolo nich nie je harmonické. Pripomína im to situácie z detstva, ktoré ich zneisťovali, napríklad spory medzi rodičmi, čo ich ohrozovali, pretože ich oberali o pocit bezpečia a domova. Zmierovať znamená urovnávať. A urovnávať znamená vyrovnávať cestu medzi rôznymi stanoviskami, stavať most medzi rozhádanými skupinami. To však neznamená všetko zarovnať, zharmonizovať. Rôzne stanoviská môžu zostať, ale už sa nepotierajú. Je tu most, kde obe strany znovu komunikujú, kde sa opäť môžu stretnúť.

Skôr ako budeš chcieť zmierovať iných, skôr ako budeš môcť urovnať spor medzi nepriateľenými stranami v tvojej blízkosti, musíš sa najprv zmieriť sám so sebou. A musíš žiť zmierený s ľuďmi vo svojom okolí. Ani to však neznamená, že kvôli jednote máš potlačiť všetky svoje pocity a potreby. Práve naopak, keď pre pokoj potlačíš svoj hnev, nikdy sa skutočne nezmieriš s tým, na koho si sa hneval. Musíš svoje pocity brať vážne. A svoje pocity nesmieš hodnotiť. Všetky majú svoj zmysel. Keď sa hneváš na svoju kolegyňu, má to zmysel. Hnev je impulz, aby si niečo zmenil, alebo videl inými očami. Keď sa pri rozhovore s niekým nahnevám, a tento hnev potom nábožne potlačím, otrávi to celú atmosféru. Keď sa však pokúsím s týmto

hnevom vysporiadať bez akéhokoľvek hodnotenia, môže mi veľa objasniť. Hnev často ukazuje, že ten druhý nehovorí naozaj to, čo si myslí a cíti, ale že chodí okolo horúcej kaše. Keď vyjadriť svoj hnev, ponúkam druhému možnosť, aby sa ešte raz kriticky na seba zadíval. Ponúkam mu most, kde môžeme úprimnejšie a lepšie komunikovať. Rozhodujúce však je, aby som sa za každú cenu nesnažil mať pravdu, ale aby som si vážil toho druhého a chcel sa s ním zmieriť. Zmierenie znamená brať vážne toho druhého, ale aj seba so svojimi pocitmi.

Zmierenie má aj politický rozmer. Nezmierení ľudia triešťa nielen ľudí okolo seba. Štiepenie postupuje ďalej. Rozpoltení ľudia vtlačajú svoju pečat' aj do nálady v celej krajine. Potvrdzujú predsudky voči ľuďom, ktorí inak zmýšľajú a inak žijú, a vytvárajú atmosféru násilia voči cudzincom a všetkému cudziemu. Preto chce anjel zmierenia urobiť z teba kvas zmierenia pre náš svet. Keď budeš vo svojej reči zmierlivý, bude z teba prúdiť aj zmierenie. Potom sa cudzinci či ľudia z okrajových skupín budú v tvojej blízkosti cítiť akceptovaní. Potom nebudeš okolo seba rozsievať otrávené podhubie, ale horčičné semienka nádeje a zmierenia.

Anselm Grün „Anjeli pre život“

Pane, daj, aby som počul

Lk 9.35

Dobry Ježišu,
túžim byť v túto chvíľu tu pred tebou vo svätostánku a túžim ťa vnímať s dôverou, že tvoja túžba stretnúť sa so mnou je oveľa väčšia ako moja. Verím, že ty sám mi vychádzaš v ústrety a svojim Svätým Duchom ma upriamuješ k sebe. Prichádzam k tebe s dôverou v tvoje slová: Poďte ku mne všetci...

Zaznieva ku mne tvoja výzva: Toto je môj milovaný Syn, počúvajte ho. Pripomínam si tvoje slová, Ježišu:

Dávajte pozor na to, ako počúvate, i na tie, keď hovoríš: Šťastní sú tí, čo počúvajú moje slová a zachovávajú ich.

Myslím na hluchonemého, ktorý prišiel k tebe a prosil: Pane, daj, aby som počul.

Pane, povzbudený tým, že hluchým vraciaš sluch a všetkým robíš dobre, pokorne a s dôverou prosím:

Ježišu, daj, aby som počul.

Daj, prosím, aby som predovšetkým počul a počúval teba. Pomôž mi, Ježišu, aby som nezabúdal, že počúvať tvojho nebeského Otca je tvojím prvým príkazaním, ktoré mi dávaš: Prvé je toto: Počuj... milovať budeš.

Učíš ma, že podmienkou mojej lásky k tebe a k druhým i k sebe samému je počúvať ťa - skusovať, ako ma miluješ.

Dobry Ježišu,

i teraz ťa túžim počúvať, túžim ťa počuť, čo mi ty sám povieš. Preto sa pýtam: Ježišu, čo mi chceš teraz povedať do môjho života?

Hovoríš mi:

Počúvať ma je skutočne veľmi dôležité. Ba môžem ti povedať, a ty si o tom už zaiste počul, že nešťastie už prvého človeka začalo práve tým, že ma odmietol počúvať, a tak odmietol byť sám sebou. Počúvať ma je jediná cesta k tomu, aby si porozumel sám sebe, svojmu životu, svojmu šťastiu, môjmu plánu s tebou. Počúvať ma je jediná cesta ku skutočnej múdrosti.

Môj Ježišu,

ako je to so mnou? Naozaj ťa túžim počuť a počúvať? Alebo sa bojím ako tvoji apoštolí na vrchu Tábor, že keď počuli hlas tvojho Otca, padli na zem a báli sa? Ty si sa ich vtedy dotkol a povedal si im: Nebojte sa, vstaňte! Posilňuj a povzbudzuj aj mňa. Dotkni sa ma a povedz mi, aby som aj ja vstal. Vstal a počúval ťa.

Ty vieš, Pane, čo všetko denne počujem a počúvam. Aj zo svojho vnútra, a nehovorím, čo všetko ku mne dolieha zvonka! Na to, aby som počul mnohé hlasy, či zvnútra, alebo zvonka, sa

nemusím vôbec namáhať a usilovať. Chcem však aj uprostred všetkých iných hlasov počuť a počúvať teba.

Daruj mi, Ježišu, milosť počúvať ťa a počuť ťa vždy aj uprostred akéhokoľvek hluku môjho života.

Daruj mi milosť počúvať ťa v hĺbke svojho srdca,
v tvojom každodennom slove, ktoré zaznieva z liturgie,
v modlitbe, ktorú sa deň čo deň modlím,
v slovách mojich blížnych, s ktorými žijem i ktorým slúžim,
v slovách všetkých, ktorých mi denne posielaš,
v hlase svojho svedomia,
v hlase chudobných a biednych,
v hlase ticha i hluku dnešného sveta,
v hlase tvojej Cirkvi,
v hlase tých, ktorí mi slúžia ako moji predstavení,
v hlase nadriadených v zamestnaní či v práci,
v hlase mojich rodičov i detí,
v hlase mojich súrodencov, príbuzných a priateľov,
v hlase tých, ktorí mlčia,
v hlase tých, ktorí kričia,
v hlase zabudnutých, odstrčených, odmietnutých,
nemilovaných,
v hlase prenasledovaných a zaznávaných, v hlase trpiacich
a umierajúcich...

Josef Šuppa SJ „Modlitby pred eucharistickým Ježišom“

ŠTYRIA STATOČNÍ Porozprávam vám príbeh o štyroch ľuďoch v cirkvi, ktorí sa volali **KAŽDÝ**, **NIEKTO**, **KTOKOL'VEK** a **NIKTO**.

Cirkev mala splniť dôležité poslanie a na to potrebovala ochotných darcov, ktorí by prispeli do zbierky. Poprosila **KAŽDÉHO** o pomoc. **KAŽDÝ** si bol istý, že **NIEKTO** by to mohol urobiť.

KTOKOL'VEK to mohol urobiť. Viete, kto to nakoniec urobil? **NIKTO!** Dopadlo to tak, že **KAŽDÝ** obvinil **NIKOHO**, že **NIKTO** urobil to, čo mohol urobiť **KTOKOL'VEK**.

Potom bolo potrebné urobiť nejaké práce na cirkevnom pozemku. Poprosili o pomoc **NIKOHO**. **NIEKTO** sa však nahneval, pretože **KTOKOL'VEK** to mohol urobiť rovnako dobre a v podstate to bolo povinnosťou **KAŽDÉHO**. Napokon tým poverili **NIKOHO**, ktorému sa to podarilo celkom dobre.

A tak to pokračovalo ďalej a ďalej. Kedykoľvek bolo treba niečo urobiť, s **NIKÝM** mohli vždy počítať. **NIKTO** navštevoval chorých. **NIKTO** obetoval svoj čas. **NIKTO** svedčil o svojej viere. **NIKTO** chodil s deťmi na výlety. **NIKTO** sa aktívne zapájal do programu. Skrátka, **NIKTO** bol naozaj verným a spoľahlivým členom cirkvi.

Napokon prišiel deň, keď **NIEKTO** odišiel z cirkvi a vzal so sebou tiež **KOHOKOL'VEK** a **KAŽDÉHO**. Viete, kto zostal? Ten najvernejší - **NIKTO!**

Ó, Bože, pomôž nám byť párnami sebe, aby sme mohli slúžiť Iným.

Alec Paterson

Lectio divina

Božie Kráľovstvo v nás

Mk 4,26-34

²⁶Ďalej povedal: S Božím kráľovstvom je to tak, ako keď človek zaseje zrno do zeme. ²⁷Či spí, alebo bdie, vo dne i v noci zrno klíči a rastie, ani sám nevie ako. ²⁸Zem sama od seba prináša úrodu: najprv steblo, potom klas a nakoniec plno zrn v klase. ²⁹Keď potom úroda dozrie, hneď priloží kosák, lebo nastala žatva. ³⁰A pokračoval: K čomu

prirovnáme Božie kráľovstvo alebo akým podobenstvom ho znázorníme? ³¹Je ako horčičné zrno, ktoré je po zasiatí do zeme najmenšie zo všetkých zrn na zemi, ³²ale zasiaté vzrúde a býva mohutnejšie ako iné rastliny a vyháňa také veľké konáre, že v jeho tieni môžu hniezdiť nebeské vtáky. ³³Ježiš im hlásal slovo mnohými takými to podobenstvami, podľa toho, ako boli schopní počúvať. ³⁴Bez podobenstva im ani nehovoril, ale svojim učeníkom, keď boli sami, všetko vysvetľoval.

Ďalšie čítania: Ez 17,22-24; Ž 92,2-3.13-16; 2Kor 5,6-10

ČÍTANIE:

Božie kráľovstvo alebo, ako ho Matúš nazýva, kráľovstvo nebeské predstavuje nový duchovný život, ktorý Ježiš ponúka každému, kto je ochotný počúvať a prijať jeho učenie. Ježiš veľmi rád používal podobenstvá, aby ľuďom vysvetlil tento nový životný štýl, ale svojim oddaným nasledovníkom vysvetľoval svoje učenie podrobnejšie. Podobenstvá sú krátke príbehy, ktoré majú v mysli poslucháča vyvolať obraz. Ježiš používal jednoduché každodenné situácie a udalosti, aby ukázal, aké bude jeho kráľovstvo a aký životný štýl by mali mať ľudia, ktorí v ňom žijú. Prvé podobenstvo hovorí o tom, ako Boh, často nebadane, pôsobí, aby podnietil nový duchovný život a rast. Začína sa rozsieváním semien, predstavujúcich ohlasovanie Božieho slova. Božie kráľovstvo sa začína v živote jednotlivca alebo spoločnosti vtedy, keď sa ohlasuje Božie slovo, ale rast závisí od Božej moci. Podobenstvo o horčičnom semienku je veľmi jednoduché a jasné - malé semienko vyrastie na veľký strom. Tu je dôležitý rozdiel vo veľkosti - malé, zdanlivo bezvýznamné semienko sa stáva niečím majestátnym a slávnym. Horčičné semienko môže predstavovať Cirkev a duchovný život jednotlivých kresťanov ako sme aj my.

MEDITÁCIA:

- Pamätáme si, kto zasial Božie Slovo, ktoré nás začalo meniť, do nášho života?
Vyrástol alebo prehlibil sa náš duchovný život od prvých počiatkov? Môžeme opísať zmeny, ktoré v našom živote nastali? Ako môžeme napomôcť ďalšiemu rastu?
 - Zasiali sme aj my Božie slovo do života iných ľudí? Možno sme vysvetľovali svoju vieru niekomu, kto neveril v Ježiša, alebo sme pomáhali kresťanovi pochopiť niektoré verše v Biblii. Prosme Ducha Svätého, aby nám ukázal, ako môžeme plniť svoju úlohu pri rozsievání semena.

MODLITBA:

Žalmista v 92. žalme rozvinul myšlienku semien, ktoré sa stávajú rastlinami a stromami. Každý deň v tomto týždni spolu so žalmistom ohlasujme Božiu lásku ráno a jeho pravdu v noci. Prosme Boha, aby nám ukázal, ako sa v ňom môžeme hlbšie zakoreniť, aby náš kresťanský život bol silnejší a plodnejší, ako nás k tomu povzbudzuje 13.-16. verš.

KONTEMPLÁCIA:

V Ez 17,22-24 sa Boží ľud a jeho duchovný život porovnáva so stromom, ktorý bol zasadený na vysokom vrchu. Boh túto rastlinu sadil, živil, tvaroval a rozvíjal. Všimnime si paralely s dnešným evanjeliovým čítaním. V 2Kor 5,6-10 sa nám pripomína, že náš život je záležitosťou viery a nie nazerania (7. verš) a mali by sme predovšetkým túžiť páčiť sa Bohu.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku